

Της εφεσίβλητης – εναγομένης : της ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΤΗΛΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ Α.Ε.» (ΟΤΕ), που εδρεύει στο Μαρούσι Αττικής (επί της Λεωφόρου Κηφισίας αριθ. 99) και εκπροσωπείται νόμιμα, με Α.Φ.Μ. 094019245, η οποία παραστάθηκε δια της πληρεξουσίας δικηγόρου της Δέσποινας Πετρόγλου (ΑΜ ΔΣΑ 22331) δυνάμει δήλωσης κατ' άρθρο 242 παρ. 2 του ΚΠολΔ,

Οι ενάγοντες ζήτησαν να γίνει δεκτή η από 05-02-2014 αγωγή τους, η οποία κατατέθηκε στη γραμματεία του Ειρηνοδικείου Αμαρουσίου με αριθμό 107/2014.

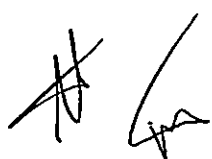
Το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, με την υπ' αριθ. 137/2017 οριστική απόφασή του, απέρριψε την αγωγή.

Ήδη οι ενάγοντες, με την από 21-01-2019 έφεσή τους, η οποία κατατέθηκε στη γραμματεία του Ειρηνοδικείου Αμαρουσίου με αριθμό 407/22/24.01.2019 και στη γραμματεία του Δικαστηρίου αυτού με αριθμό 19337/1125/27-02-2019, προσδιορίστηκε να συζητηθεί κατά τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας απόφασης και γράφτηκε στο πινάκιο, προσβάλλει την ανωτέρω απόφαση.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων, κατόπιν μονομερών δηλώσεων τους κατ' άρθρο 242 παρ. 2 του Κ.Πολ.Δ., δεν παραστάθηκαν στο ακροατήριο, αλλά προκατέθεσαν προτάσεις ζήτησαν δε να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στις προτάσεις που κατέθεσαν.

**ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ**

Η υπό κρίση από 21-01-2019 έφεση των εκκαλούντων, η οποία κατατέθηκε στη γραμματεία του Ειρηνοδικείου Αμαρουσίου με αριθμό 407/22/24-01-2019 και στη γραμματεία του Δικαστηρίου αυτού με αριθμό 19337/1125/27-02-2019, κατά της υπ' αριθ. 137/2017 οριστικής απόφασης του Ειρηνοδικείου Αμαρουσίου, το οποίο δίκασε αντιμωλία των διαδίκων κατά την ειδική διαδικασία των περιουσιακών (εργατικών) διαφορών, εισάγεται για να συζητηθεί ενώπιον του Δικαστηρίου αυτού, το οποίο είναι καθ' ύλην και

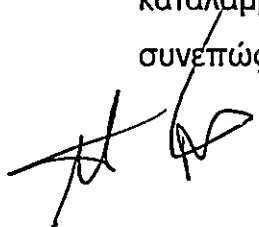

κατά τόπον αρμόδιο (άρθρο 17Α του Κ.Πολ.Δ.) και έχει ασκηθεί σύμφωνα με τις νόμιμες διατυπώσεις από τον ηττηθέντα διάδικο και είναι εμπρόθεσμη, καθότι από τα προσκομιζόμενα με επίκληση έγγραφα δεν προκύπτει επίδοση της προσβαλλομένης απόφασης, την οποία, άλλωστε, δεν επικαλούνται οι διάδικοι, περαιτέρω δε η έφεση ασκήθηκε με την κατάθεση του πρωτοτύπου της στη γραμματεία του εκδώσαντος την εκκαλουμένη απόφαση Δικαστηρίου στις 24-01-2019, δηλαδή εντός της καταχρηστικής προθεσμίας από τη δημοσίευση της απόφασης που περάτωσε την πρωτοβάθμια δίκη (ημερομηνία δημοσίευσης: 31-01-2017, άρθρα 495 παρ. 1, 498, 499, 500, 511, 513 παρ. 1β, 516 παρ. 1, 517 εδ. α, 518 παρ. 2, 520 παρ. 1 και 532 ΚΠολΔ.). Επομένως η έφεση πρέπει να γίνει τυπικά δεκτή και να εξεταστεί περαιτέρω ως προς το παραδεκτό και βάσιμο των λόγων της κατά την ίδια ως άνω ειδική διαδικασία (άρθρα 532 και 533 παρ. 1 του Κ.Πολ.Δ.).

Οι ενάγοντες και ήδη εκκαλούντες, με την ανωτέρω αγωγή τους κατά της εφεσίβλητης, ισχυρίστηκαν ότι προσλήφθηκαν από την εναγομένη και ήδη εφεσίβλητη με συμβάσεις εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου, κατά τις αναφερόμενες στην αγωγή ημεροχρονολογίες ο καθένας. Στο πλαίσιο των συμβάσεων αυτών προσέφεραν τις υπηρεσίες τους στην τελευταία μέχρι την αποχώρησή τους λόγω συμπλήρωσης του ορίου ηλικίας για συνταξιοδότηση, που προβλέπεται από το άρθρο 19§1 εδ. ιε του ΓΚΠ/ΟΤΕ. Η εφεσίβλητη, τους κατέβαλε τη νόμιμη αποζημίωση, καθώς και την αποζημίωση κινήτρων που προβλέπει το άρθρο 44§α της από 10.5.1996 ΕΣΣΕ καθυστερημένα, κατά τις αναφερόμενες στην αγωγή ημερομηνίες και όχι κατά την ημέρα απόλυσης τους, χωρίς να τους καταβάλει όπως όφειλε και τους τόκους υπερημερίας για το από την ημέρα της απόλυσης τους μέχρι την καταβολή της αποζημίωσης χρονικό διάστημα. Με βάση δε αυτό το ιστορικό ζήτησαν με την αγωγή τους, να υποχρεωθεί η εκκαλούσα να τους καταβάλει για την άνω αιτία των ποσά των 9.228,06 ευρώ στον πρώτο, 2.710,66 ευρώ στη δεύτερη, 5.402,56 στον τρίτο, 4.986,74 ευρώ στον τέταρτο, 8.138,81 ευρώ στον πέμπτο, 5.332,35 ευρώ στον έκτο, 4.898,30 στον έβδομο, 5.852,55 ευρώ στον όγδοο, 5.572,55 ευρώ στον ένατο, 5.981,81 ευρώ στον δέκατο, και 2.308,75 ευρώ στην ενδέκατη με τον νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής μέχρι και την εξόφληση. Το Ειρηνοδικείο Αμαρουσίου, με την εκκαλουμένη απόφαση του,

αφού απέρριψε την αγωγή ως ουσία αβάσιμη. Κατά της απόφασης αυτής, παραπονοούνται οι ενάγοντες και ήδη εκκαλούντες με την υπό κρίση έφεση, για τους λόγους που αναφέρονται σ' αυτήν και ανάγονται σε εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή του νόμου και σε πλημμελή εκτίμηση των αποδείξεων, ζητώντας την εξαφάνιση της, προκειμένου να απορριφθεί η αγωγή.

Σύμφωνα με το άρθρο 19§1 και 2 του Γενικού Κανονισμού Προσωπικού του ΟΤΕ (ΓΚΠ-ΟΤΕ), ο οποίος έχει κυρωθεί με το άρθρο 54 του ΝΔ 165/1973 και έχει ισχύ νόμου, το απολυόμενο προσωπικό λαμβάνει την από κείμενο νομοθεσία περί καταγγελίας της συμβάσεως εργασίας αορίστου χρόνου ιδιωτικών υπαλλήλων, όπως εκάστοτε ισχύει αυτή, οριζόμενη αποζημίωση. Περαιτέρω, με την από 7.3.1990 ειδική συλλογική σύμβαση εργασίας, μεταξύ της ΟΤΕ ΑΕ και της συνδικαλιστικής οργάνωσης των εργαζομένων σ' αυτήν ΟΜΕ-ΟΤΕ, ορίστηκε, ότι η απόφαση του διοικητικού συμβουλίου του ΟΤΕ 2122/7.6.1989 για παροχή στο λόγω συνταξιοδότησης απολυόμενο προσωπικό πρόσθετης (πέρα δηλαδή της κατά την κείμενη νομοθεσία) αποζημιώσεως ίσης προς τρεις τακτικούς μισθούς, υπολογιζόμενους με βάση τον τακτικό μισθό του τελευταίου μήνα υπό καθεστώς πλήρους απασχόλησης αποτελεί όρο υπ' αριθμ. 2) της συλλογικής αυτής σύμβασης, ενώ με την από 10.5.1996 επιχειρησιακή συλλογική σύμβαση εργασίας, που καταρτίστηκε μεταξύ της ΟΤΕ ΑΕ και της ΟΜΕ-ΟΤΕ, ορίστηκε στο άρθρο 44 αυτής ότι «Στο πλαίσιο της πολιτικής ανανέωσης του ανθρώπινου δυναμικού του Οργανισμού (ΟΤΕ ΑΕ) συμφωνείται να δοθούν κίνητρα εθελούσιας εξόδου στο προσωπικό, ως ακολούθως: α) Στο προσωπικό που θεμελιώνει δικαίωμα απόλυσης σύμφωνα με τις διατάξεις του ΓΚΠ/ΟΤΕ και των Ε.Σ.Σ.Ε και απολύεται με αίτησή του, καταβάλλεται πρόσθετη αποζημίωση λόγω απόλυσης ίση με τις τακτικές αποδοχές 4, 6, 8 και 10 μηνιαίων τακτικών μισθών υπό συνθήκες πλήρους απασχόλησης, εφόσον ο υπολειπόμενος χρόνος από την ημερομηνία υποχρεωτικής απόλυσης του λόγω 35 ετίας ή ορίου ηλικίας κατά τα ισχύοντα είναι αντίστοιχα 1, 2, 3, 4 και άνω πλήρη έτη (12μηνια)». Η παραπάνω διάταξη του άρθρου 19 του ΓΚΠ-ΟΤΕ, αναφερόμενη στη κείμενη εργατική νομοθεσία, δεν καταλαμβάνει την ειδικά προβλεφθείσα ως άνω πρόσθετη αποζημίωση και, συνεπώς, σε κάθε περίπτωση, για την περί της τελευταίας αξίωση δεν ισχύει

η βραχυπρόθεσμη εξάμηνη αποκλειστική προθεσμία, που τάσσεται από το άρθρο 6§2 ν.3198/1955 για την επίδοση της αγωγής (ΑΠ 21/2004 ΝοΒ 2004. 1203, ΑΠ 1249/02 Α' ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ ΝΟΜΟΣ). Το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, επομένως, που έκρινε ομοίως και απέρριψε τον ισχυρισμό της εφεσίβλητης ότι η αγωγή είναι απαράδεκτη λόγω παρόδου της εξάμηνης προθεσμίας από το χρόνο απόλυσης των εκκαλούντων μέχρι την άσκηση της ορθώς έκρινε.

Ακολούθως σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 340 και 341§ 1 ΑΚ ο οφειλέτης ληξιπρόθεσμης παροχής γίνεται υπερήμερος αν προηγήθηκε δικαστική ή εξώδικη όχληση του δανειστή, αν όμως, για την εκπλήρωση της παροχής συμφωνήθηκε ή κατά μείζονα λόγο από το νόμο τάσσεται ορισμένη (δήλη) ημέρα, ο οφειλέτης γίνεται υπερήμερος με μόνη την παρέλευση της ημέρας αυτής. Εξάλλου, κατά το άρθρο 345 εδ α' ΑΚ, όταν πρόκειται για χρηματική οφειλή, ο δανειστής έχει δικαίωμα να απαιτήσει τον τόκο υπερημερίας, χωρίς να είναι υποχρεωμένος να αποδείξει ζημία, ενώ κατά το άρθρο 342 ΑΚ, ο οφειλέτης δεν γίνεται υπερήμερος αν η καθυστέρηση της παροχής οφείλεται σε γεγονός για το οποίο δεν έχει ευθύνη. Από την τελευταία διάταξη προκύπτει ότι αποκλείεται η υπερημερία του οφειλέτη και η προαναφερόμενη συνέπεια της όταν συντρέχει δικαιολογημένη αμφιβολία του οφειλέτη για την ύπαρξη του χρέους. Απαιτείται δε για την εύλογη αιτία καθυστέρησης, η συνδρομή περιστάσεων που να δικαιολογούν την αμφιβολία του οφειλέτη για την ύπαρξη του χρέους (ΑΠ 1250/2002 ΕΕΡΓΔ 2004. 488). Από τα παραπάνω συνάγεται ότι η αποζημίωση λόγω απόλυσης που καταβάλλεται σύμφωνα με το άρθρο 19 του ΓΚΠ-ΟΤΕ, όσο και η πρόσθετη αποζημίωση που καταβάλλεται σύμφωνα με το άρθρο 2 της από 07.03.1990 ΕΣΣΕ και το άρθρο 44 της από 10.05.1996 ΕΣΣΕ καταβάλλονται κατά την ημέρα της απόλυσης, ήτοι σε δήλη ημέρα, από την άπρακτη παρέλευση της οποίας ο εργοδότης καθίσταται υπερήμερος χωρίς να απαιτείται όχληση (ΑΠ 1250/2002 ΕεργΔ 2004.288). Εξάλλου, προϋπόθεση της υπερημερίας του οφειλέτη δεν αποτελεί το εκκαθαρισμένο ή μη της απαίτησης. Απλώς το ανεκκαθάριστο αυτής θα μπορούσε, κατά περίπτωση, να στηρίξει ένσταση από το παραπάνω άρθρο 342 ΑΚ για έλλειψη υπαιτιότητας του οφειλέτη λόγω ευλόγων αμφιβολιών του περί την ύπαρξη ή την έκταση του χρέους (ΑΠ

1174/06 Α' ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 945/2001 Α' ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 1682/2000 ΕΕΡΓΑ 2001. 456).

Στην προκειμένη περίπτωση, από όλα τα έγγραφα που οι διάδικοι προσκομίζουν με επίκληση και τα ταυταριθμα με την εκκαλουμένη πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Οι εκκαλούντες προσλήφθηκαν από την εφεσίβλητη ως υπάλληλοι με συμβάσεις εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου τα έτη 1983, 1986, 1984, 1980, 1978, 1975, 1981, 1985, 1981, 1978 και 1997 αντίστοιχα. Στο πλαίσιο των συμβάσεων αυτών προσέφεραν τις υπηρεσίες τους στην τελευταία μέχρι την αποχώρησή τους λόγω συμπλήρωσης των προϋποθέσεων πλήρους συνταξιοδότησης και έλαβαν την αποζημίωσή τους. Ειδικότερα η εφεσίβλητη τους κατέβαλε εφάπαξ ολόκληρη την αποζημίωση, δηλαδή τη νόμιμη αποζημίωση λόγω απόλυσης, την πρόσθετη αποζημίωση σύμφωνα με τον όρο 2 της από 07.03.1990 ΕΣΣΕ καθώς και την αποζημίωση κινήτρων που προβλέπει το άρθρο 44 παρ. Α της από 10.05.1996 ΕΣΣΕ. Ειδικότερα, οι εκκαλούντες έλαβαν έκαστος, όπως ειδικότερα αναφέρεται παρακάτω : 1. Ο [REDACTED] ο οποίος προσλήφθηκε στις 26.01.1983 και απολύθηκε στις 18.12.2010 έλαβε αποζημίωση στις 06.10.2011 το ποσό των 128.522,02 ευρώ, 2. Η [REDACTED] η οποία προσλήφθηκε στις 16.07.1986 και απολύθηκε στις 29.04.2009 έλαβε αποζημίωση στις 16.09.2009 το ποσό των 80.340,32 ευρώ, 3. Ο [REDACTED] ο οποίος προσλήφθηκε την 01.08.1984 και απολύθηκε στις 16.09.2011 έλαβε αποζημίωση στις 30.05.2012 το ποσό των 86.473,51 ευρώ, 4. Ο [REDACTED] ο οποίος προσλήφθηκε στις 07.03.1980 και απολύθηκε στις 30.12.2011 έλαβε αποζημίωση στις 27.09.2012 το ποσό των 77.327,68 ευρώ, 5. Ο [REDACTED] ο οποίος προσλήφθηκε στις 03.05.1978 και απολύθηκε στις 28.02.2012 έλαβε αποζημίωση στις 24.01.2013 το ποσό των 105.265,30 ευρώ, 6 Ο [REDACTED] ο οποίος προσλήφθηκε στις 19.05.1975 και απολύθηκε στις 29.12.2011 έλαβε αποζημίωση στις 13.12.2012 το ποσό των 64.548,02 ευρώ, 7. Ο [REDACTED] ο οποίος προσλήφθηκε στις 11.05.1981 και απολύθηκε στις 11.12.2011 έλαβε αποζημίωση στις 23.08.2012 το ποσό των 80.312,08 ευρώ 8. Ο [REDACTED] ο οποίος προσλήφθηκε στις 14.02.1985 και απολύθηκε στις

31.12.2011 έλαβε αποζημίωση στις 09.11.2012 το ποσό των 78.584,43 ευρώ, 9. Ο [REDACTED], ο οποίος προσλήφθηκε στις 07.05.1981 και απολύθηκε στις 30.12.2011 έλαβε αποζημίωση στις 19.10.2012 το ποσό των 80.068,60 ευρώ, 10. Ο [REDACTED], ο οποίος προσλήφθηκε στις 25.10.1978 και απολύθηκε στις 29.12.2010 έλαβε αποζημίωση στις 10.10.2011 το ποσό των 85.529,71 ευρώ, 11. Η [REDACTED] η οποία προσλήφθηκε στις 04.07.1997 και απολύθηκε στις 30.12.2010 έλαβε αποζημίωση στις 20.07.2011 το ποσό των 46.966,40 ευρώ. Ωστόσο οι ως άνω αποζημιώσεις δεν καταβλήθηκαν κατά τον χρόνο απόλυσής τους που είναι και η δήλη ημέρα (ΑΠ 1250/2002, ο.π., ΕφΑθ 7980/2002, ΕλλΔνη 45, 237) κατά τα αναλυτικά εκτιθέμενα στη μείζονα σκέψη αλλά σε μεταγενέστερο χρόνο. Επομένως, η εκκαλουμένη που έκρινε ότι οι εν λόγω αποζημιώσεις έχουν χαρακτήρα οικειοθελούς παροχής του εργοδότη προς τους εργαζομένους και ότι θα έπρεπε να διακρίνεται από την προβλεπόμενη στην κείμενη νομοθεσία περί καταγγελίας της σύμβασης εργασίας αορίστου χρόνου ιδιωτικών υπαλλήλων, ως εκάστοτε ισχύει, οριζόμενη αποζημίωση, την οποία λαμβάνουν και οι υπάλληλοι της εφεσίβλητης βάσει της διάταξης του άρθρου 19 του ΓΚΠ-ΟΤΕ, έσφαλε και ο πρώτος λόγος έφεσης πρέπει να γίνει δεκτός και να εξαφανιστεί η εκκαλουμένη. Μάλιστα, η εφεσίβλητη κατέβαλε τις ως άνω αποζημιώσεις στους εφεσίβλητους στις επιμέρους ημερομηνίες, ως αναφέρονται, χωρίς να συντρέχουν λόγοι που να δικαιολογούν την υπαίτια καθυστέρησή της για την καταβολή αυτής της αποζημίωσης στους απολυθέντες μισθωτούς της. Ειδικότερα η εφεσίβλητη ισχυρίζεται ότι απαλλάσσεται από τις συνέπειες της υπερημερίας κατ' άρθρο 342 ΑΚ, επικαλούμενη για τη θεμελίωσή της του ισχυρισμού της αυτού α) δικαιολογημένη καθυστέρηση στη διαβίβαση των σχετικών δικαιολογητικών για τη συνταξιοδότηση ενόψει και της διάρθρωσης των διαφόρων υπηρεσιών της, β) ανάγκη λεπτομερούς ελέγχου τυχόν οφειλών του αποχωρούντος υπαλλήλου προς αυτή πριν την καταβολή αποζημίωσης, γ) υπερβολικό φόρτο εργασίας των υπηρεσιών της εξαιτίας του ιδιαίτερα αυξημένου αριθμού των υπαλλήλων της που απολύθηκαν κατά την ένδικη περίοδο, δ) απαίτηση των εφεσίβλητων προς αποζημίωση ως αποτελούμενη από τρεις επιμέρους αποζημιώσεις (βασική, πρόσθετη και αποζημίωση κινήτρων) δεν ήταν

εκκαθαρισμένη και βέβαιη κατά την ημέρα της αποχώρησής τους και ε) πλάνη των προστηθέντων οργάνων της περί του χρόνου καταβολής της αποζημίωσης λόγω της μη ρητής πρόβλεψης στον κανονισμό και στις συλλογικές συμβάσεις για τον εν λόγω χρόνο. Ωστόσο, ο ως άνω ισχυρισμός της εφεσίβλητης κρίνεται απορριπτέος ως αβάσιμος. Και τούτο διότι τα πιο πάνω υπό στοιχεία α, β και γ περιστατικά ως αφορώντα την εσωτερική οργάνωση και λειτουργία της εφεσίβλητης δεν αποτελούν γεγονότα που την απαλλάσσουν από τις συνέπειες της υπερημερίας, ενώ κατά τα λοιπά η απαίτηση των εκκαλούντων προς αποζημίωση ήταν βέβαιη και εκκαθαρισμένη κατά τον χρόνο απόλυσής τους, ενόψει και του ρητά καθοριζόμενου ποσού της κάθε μιας επιμέρους αποζημίωσης, επιπλέον, δε, δεν δικαιολογείται κατά την καλή πίστη εύλογη αμφιβολία της εφεσίβλητης ως προς τον χρόνο καταβολής της απαίτησης. Περαιτέρω ο ισχυρισμός της εφεσίβλητης ότι σύμφωνα με τον όρο 36 της από 10.05.1996 ΕΣΣΕ, που ορίζει ότι η αποζημίωση καταβάλλεται άτοκα μετά την προσκόμιση από τον απολυθέντα της απόφασης συνταξιοδότησης τους από το ΤΑΠ – ΟΤΕ, η ως άνω αποζημίωση καταβάλλεται άτοκα είναι αβάσιμος, διότι η περίπτωση αυτή αφορά σε εργαζομένους, οι οποίοι απολύονταν με βάση υπεύθυνη δήλωσή τους ότι έχουν συμπληρώσει δικαίωμα για άμεση λήψη σύνταξης και όχι τους εκκαλούντες, οι οποίοι απολύθηκαν σύμφωνα με τον όρο 36 της από 10.05.1996 συλλογικής σύμβασης, όπως τροποποιήθηκε με την από 31.10.1996 όμοια, κατόπιν όμως αίτησής τους, εφόσον με βάση τις κείμενες συνταξιοδοτικές διατάξεις θεμελιώναν δικαίωμα για άμεση λήψη σύνταξης και αφού προσκόμισαν στην εφεσίβλητη βεβαίωση του ασφαλιστικού τους φορέα ότι θεμελιώνουν δικαίωμα για άμεση λήψη σύνταξης, όπως ορίζεται στον όρο αυτό. Έτσι η εφεσίβλητη οφείλει στους εκκαλούντες τους αντίστοιχους τόκους υπερημερίας επί των ως άνω ποσών αποζημίωσης για το χρονικό διάστημα από την απόλυσή τους μέχρι τον χρόνο καταβολής και συγκεκριμένα 1. Στον [redacted] για χρονικό διάστημα 292 ημερών (από 18.12.2010 έως 06.10.2011) το ποσό των 9.228,06 ευρώ 2. Στην [redacted] για χρονικό διάστημα 140 ημερών (από 29.04.2009 έως 16.09.2009) το ποσό των 2.710,66 ευρώ, 3. Στον [redacted] για χρονικό διάστημα 257 ημερών (από 16.09.2011 έως 30.05.2012) το ποσό των 5.402,56 ευρώ, 4.

στον [REDACTED] για χρονικό διάστημα 272 ημερών (από 30.12.2011 έως 27.09.2012) το ποσό των 4.986,74 ευρώ, 5. στον [REDACTED] [REDACTED] για χρονικό διάστημα 329 ημερών (από 01.03.2012 έως 24.01.2013) το ποσό των 8.138,81 ευρώ, 6 στον [REDACTED], για χρονικό διάστημα 350 ημερών (από 29.12.2011 έως 13.12.2012) το ποσό των 5.332,35 ευρώ, 7. στον [REDACTED], για χρονικό διάστημα 256 ημερών (από 11.12.2011 έως 23.08.2012) το ποσό των 4.893,30 ευρώ 8. στον [REDACTED] για χρονικό διάστημα 315 ημερών (από 31.12.2011 έως 09.11.2012) το ποσό των 5.852,55 ευρώ, 9. στον [REDACTED] για χρονικό διάστημα 294 ημερών (από 30.12.2011 έως 19.10.2012) το ποσό των 5.572,58 ευρώ, 10. στον [REDACTED], για χρονικό διάστημα 284 ημερών (από 29.12.2010 έως 10.10.2011 το ποσό των 5.981,81 ευρώ, 11. στην [REDACTED], για χρονικό διάστημα 202 ημερών (από 30.12.2010 έως 20.07.2011) το ποσό των 2.308,75 ευρώ. Επομένως, οι ισχυρισμοί της εκκαλούσας ότι τόσο με το άρθρο 19 του ΓΚΠ/ΟΤΕ, όσο και με τις προαναφερθείσες ΕΕΣΕ δεν προβλέπεται δήλη ημέρα καταβολής της άνω αποζημίωσης ο χρόνος απόλυσης, αντίθετα με το όρο 36 της από 10.5.1996 ΕΣΣΕ, ορίζεται ότι η αποζημίωση καταβάλλεται άτοκα μετά την προσκόμιση από τον απολυθέντα της απόφασης συνταξιοδότησης τους από το ΤΑΠ-ΟΤΕ, είναι απορριπτέοι ως αβάσιμοι, καθόσον η περίπτωση αυτή αφορά εργαζόμενους, οι οποίοι απολύονταν με βάση υπεύθυνη δήλωση τους ότι έχουν συμπληρώσει δικαίωμα για άμεση λήψη σύνταξης και όχι τους εκκαλούντες, οι οποίοι απολύθηκαν σύμφωνα με τον όρο 36 της από 10.5.1996 συλλογικής σύμβασης, όπως τροποποιήθηκε με την από 31.10.1996 όμοια, κατόπιν αίτησής τους, εφόσον με βάση τις κείμενες συνταξιοδοτικές διατάξεις θεμελιώναν δικαίωμα για άμεση λήψη σύνταξης και αφού προσκόμισαν στην εκκαλούσα βεβαίωση του ασφαλιστικού τους φορέα ότι θεμελιώνουν δικαίωμα για άμεση λήψη σύνταξης. Άλλωστε ως προς το ύψος και τον τρόπο υπολογισμού των ως άνω ποσών δεν προβάλλεται κάποια αιτίαση εκ μέρους της εφεσίβλητης. Άλλωστε ο ισχυρισμός της εναγομένης και πλέον εφεσίβλητης ότι στους ενάγοντες – εκκαλούντες χορηγήθηκαν από την ίδια σε προηγούμενους χρόνους δάνεια, ισόποσα της βασικής και της πρόσθετης αποζημίωσης της ΕΣΣΕ του έτους 1990, τα οποία

συμφωνήθηκαν έντοκα και συμψηφιζόμενα με την αποζημίωση κατά την εκκαθάριση και ως εκ τούτου δεν δικαιούνται τόκους επί των άνω αποζημιώσεων, αλλά μόνο επ' αυτή των κινήτρων. Επί του ισχυρισμού αυτού πρέπει να λεχθούν τα ακόλουθα: Με τον όρο 26 της από 7.3.1990 ΕΣΣΕ. ορίστηκε ότι στο προσωπικό που συμπληρώνει τουλάχιστον 25 έτη πραγματική υπηρεσία στον ΟΤΕ και θεμελιώνει δικαίωμα απόλυσης, χορηγείται δάνειο ύστερα από αίτηση του ισόποσο με την καταβαλλόμενη λόγω απόλυσης αποζημίωση και με επιτόκιο ίσο με εκείνο που προβλέπεται για τα χορηγούμενα ατομικά δάνεια του προσωπικού και ότι το χορηγούμενο, κατά τα ανωτέρω δάνειο συμψηφίζεται με την δικαιούμενη, κατά το χρόνο απόλυσης αποζημίωση. Με βάση τον όρο αυτό χορηγήθηκαν δάνεια στους εκκαλούντες. ως προς τους οποίους η αποζημίωση υπολογίστηκε και καταβλήθηκε μετ' αφαίρεση των ποσών των δανείων, όπως προκύπτει από τις προσκομιζόμενες από τους διαδίκους εκκαθαρίσεις αποζημίωσης. Ωστόσο στους ενάγοντες - εκκαλούντες στους οποίους χορηγήθηκαν δάνεια οι τελευταίοι λόγω της καταβολής από τους ίδιους τόκων επί των δανείων μέχρι και τον συμψηφισμό αυτών με την αποζημίωση κατά το χρόνο καταβολής της, δικαιούνται τόκους για την απαίτησή τους επί ολόκληρης της αποζημίωσης για το διάστημα από την απόλυση τους μέχρι το χρόνο καταβολής της αποζημίωσης, κατά τον οποίο και έλαβε χώρα ο συμψηφισμός. Τέλος ως προς το αίτημα επιδίκασης επ' αυτών των ως άνω ποσών νόμιμου τόκου υπερημερίας από το χρονικό σημείο της επίδοσης της αγωγής τούτο πρέπει να απορριφθεί ως νόμω αβάσιμο, εφόσον δεν συντρέχουν οι νόμιμες προϋποθέσεις του άρθρου 296 ΑΚ, καθόσον τα αγωγικά κονδύλια ήδη κατά την αγωγή αφορούσαν χρονική περίοδο μικρότερη του έτους.

Επομένως, το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, το οποίο με την εκκαλουμένη απόφασή του έκρινε ότι πρέπει η ανωτέρω αγωγή να απορριφθεί έσφαλε ως προς την εκτίμηση των αποδείξεων και η αγωγή πρέπει κατά τα ανωτέρω να γίνει δεκτή κατ' ουσίαν, κατόπιν ευδοκίμησης κατουσίαν της έφεσης και εξαφανίσης της εκκαλουμένης απόφασης και εν συνεχεία διακράτησης και εκδίκασης της υπόθεσης από το παρόν Δικαστήριο, κατ' άρθρο 535 παρ. 1 του Κ.Πολ.Δ.. Τέλος, τα δικαστικά έξοδα των εκκαλούντων-εναγόντων και για τους δύο βαθμούς δικαιοδοσίας, κατόπιν υποβολής νόμιμου αιτήματός τους,

θα επιβληθούν σε βάρος της εκκαλούσας - εναγομένης λόγω της ήττας της τελευταίας (άρθρα 106, 176, 183 και 191 παρ. 2 του Κ.Πολ.Δ.), όπως ορίζεται ειδικότερα στο διατακτικό της παρούσας απόφασης.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Δικάζει αντιμωλία των διαδίκων.

Δέχεται τυπικά και κατ' ουσίαν την έφεση.

Εξαφανίζει την εκκαλουμένη υπ' αριθ. 137/2017 απόφαση του Ειρηνοδικείου Αμαρουσίου (τακτική διαδικασία).

Κρατεί την υπόθεση και δικάζει την από 05-02-2014 αγωγή, η οποία κατατέθηκε στη γραμματεία του Ειρηνοδικείου Αθηνών με αριθμό 107/2014.

Δέχεται την αγωγή.

Υποχρεώνει την εναγόμενη να καταβάλει στους ενάγοντες τα κάτωθι ποσά και ειδικότερα : 1. ██████████ το ποσό των 9.228,06 ευρώ 2. Στην ██████████ το ποσό των 2.710,66 ευρώ, 3. Στον /██████████ ██████████ το ποσό των 5.402,56 ευρώ, 4. στον ██████████ το ποσό των 4.986,74 ευρώ, 5. στον ██████████ το ποσό των 8.138,81 ευρώ, 6 στον ██████████ το ποσό των 5.332,35 ευρώ, 7. στον ██████████ το ποσό των 4.893,30 ευρώ 8. στον ██████████ ██████████ το ποσό των 5.852,55 ευρώ, 9. στον ██████████ το ποσό των 5.572,58 ευρώ, 10. στον ██████████ το ποσό των 5.981,81 ευρώ, 11. στην ██████████ το ποσό των 2.308,75 ευρώ

Επιβάλλει σε βάρος της εφεσιβλήτης-εναγομένης τα δικαστικά έξοδα των εκκαλούντων-εναγόντων και για τους δύο βαθμούς δικαιοδοσίας, τα οποία ορίζει στο ποσό των πέντακοσίων πενήντα (550) ευρώ.

Κρίθηκε, αποφασίστηκε και δημοσιεύθηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στην Αθήνα στις 17.02.2022.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

